

Några synpunkter från en avhoppad TO

I föregående årgång av Skattenytt publicerades på sidorna 348—349 några synpunkter från en nytillkommen taxeringsnämndsordförande. De där publicerade raderna torde ha inbjudit åtskilliga som arbetar inom taxeringsnämnderna till ytterligare reflexioner. En avhoppad TO har tillställt redaktionen några synpunkter. Redaktionen vill i detta sammanhang än en gång passa på tillfället och uttrycka stor beundran för de som år efter år tråget arbetar inom taxeringsnämnderna och därmed fullgör ett för samhället mycket betydelsefullt arbete. Med de raderna överlämnar redaktionen några synpunkter från en avhoppad TO och uttalar samtidigt en förhoppning om att avhoppet inte skall lända till efterrättelse.

I nummer 9 läste jag med nöje ”Några synpunkter från en nytillkommen TO”.

I sitt distrikt på 2.000 deklareranter har nytillkommen TO ca 500 folkpensionärer. Det låter mycket det, och jag undrar inte på att han vill avskaffa deras deklarerande. Jag gillar hans fördomsfria syn på saken, att taxeringsarbete med personer vars bruttoinkomster understiger 6.000 för ogifta och 12.000 för gifta inte kan vara någon affär för statsverket, och att deras deklarerande bör upphöra.

Men så enkelt är det förstås inte. Det vore intressant att få höra en sakkunnig redogörelse varför det inte går att genomföra och vilka problem som skulle uppstå.

Nytillkommen TO har haft ett arbetssamt första år med 1.500 meddelanden och 300 rekommenderade brev. Jag är övertygad om att hans timpenning inte överstiger 6:— kr. Han kan inte ens få

städhjälp för det priset. Liksom jag gjorde en gång, så drömmer han förmodligen om, att det nästa år skall gå så mycket lättare och snabbare. Jo, pyttsan det blir inte så mycket bättre. Att skynda på med jobbet går inte alls och man finner bara allt mer som bör göras och kollas upp. Efter 5 år blir man trött och det är inte roligt längre.

Nytillkommen TO har ett distrikt omfattande några stadskvarter. Jag föreställer mig en stor stad, där man inte känner ens dem som bor i samma trappuppgång. Avhoppad TO hade ett litet samhälle, där man känner många och är känd av många. Man blir inte alls populär när man vägrar ett avdrag. Rättar man till deklarentens fördel, så missförstås även det ibland. Varje brev från taxeringsnämnden betraktas redan i förväg som trakasserier. När man kommer in på apoteket säger apotekaren: ”vi tycker inte om taxeringsgubbar här”. Han skämtar förstås, men de unga kvinnliga farmaceuterna ser sura ut. Man har vägrat dem avdrag för vita rockar och för tvätt av vita rockar. Nu vet man inte vad för medicin de blandar till åt en.

Ibland blir man ledsen och tycker att man misslyckats grundligt. En folkpensionärs deklARATION, låt oss kalla honom gubben Johansson, kommer tillbaka från fögderiet med vidhäftad lapp där någon av flickorna skrivit ”varför har Johansson medgivits så stort extra avdrag?” Gubben Johansson har förutom folkpensionen även en tjänstepension, och han borde kanske inte haft avdrag till nästan skattefrihet. Taxeringsarbetet är avslutat och

det är midsommarhelg. Man ringer till ett par ledamöter utan att få svar. Skall man ut och söka reda på dem i deras sommarstugor? Själv känner man inte gubben Johansson och kommer inte ihåg varför nämnden ville ge extra avdrag. Det borde man förstås ha antecknat. Kronoombudet får man tag i per telefon. "Skicka tillbaks det och säg att nämnden beviljat det" säger han helt frankt, och det synes vara ett gott råd. Nästa år återfinner man deklarationen bland "fjolårets" nu inslagen i prövningsnämndens ståtliga konvolut innehållande en massa papper, varav det första är ett från häradsskrivaren med påpekande att gubben Johansson borde inte haft så stort extra avdrag. Sedan följer en mängd utredningar med frågor om hyra och mediciner, doktorer och försäkringspremier som gubben Johansson och hans hustru fått svara på. Gumman Johansson har dessutom även visat sig vara

folkpensionär utan att ha deklarerat, vilket man ävenledes missat. Gubben Johansson är nu död och man ser hans underskrifter med darrande hand under svaren, och av datum kan man räkna ut att det skett uppe på lasarettet närapå på dödsbädden. Myndigheter är kalla och omänskliga utan att vilja vara det. Det hela slutar med en stor restskatt, men den slapp han se. Änkan anhåller om dödsbodefrielse och myndigheterna är inte längre omänskliga. Dödsbodefrielse medgives, och så var allt arbete och alla skrivelser till ingen nytta eller inkomst för staten.

F. d. TO ser nu med förväntan fram emot en vacker vår, då han inte skall sitta böjd över deklarationer lördagar, söndagar, pingsthelg och påskhelg och sena kvällar. Han skall inte försumma trädgården och båten, och medmänniskorna skall kanske tänka: han var nog inte så svår ändå, den nye är mycket värre.